

Тешко је одредити утицај Вуди Алена на целокупну америчку културу јер он сваким новим даном расте. Чак и кад оставимо по страни његов џез бенд, глумачку каријеру коју је остварио у делима других аутора, његове колумне у многобројним новинама и даље остаје филмографија од четрдесет филмова у којима је глумио, писао сценарио, режирао. Чак двадесет и један пут номинован је за престижног Оскара а освојио га три пута.

Након деценија током којих је уско повезиван са Њујорком, Ален снима филм у Европи. Један од његових најновијих филмова, `Љубав у Барселони`, прича је о две другарице са веома различитим схватањима о љубави. На летовању у Барселони упознају једног сликара који, праћен успоменом на бившу жену, не може у потпуности да се посвети ниједној од њих. Вики и Кристина увучене су у љубавни троугао који их мења из корена. Након завршетка њихове авантуре питамо се: колико смо сигурни у оно што знамо о себи? Колико често бивамо одвучени у непознате авантуре а да не знамо да смо то одувек прижељкивали? Да ли смо свесни промена које у нама изазивају сусрети са странцима? Невероватно је колико нас та познанства приморавају да боље упознамо себе.

⋮

Ово је романтичан филм, али да ли би могао да буде окарактерисан и као песимистичан љубавни филм? Једна жена жели стабилност а друга жуди за страшчу, али изгледа да су обе вођене другим невољама.

Рекао бих да је то прилично тужан. Основе филма, док га гледате, нису тужне, и тако га гледате, видите диван град и чујете

пријатну музику посматрајући те прелепе жене и шармантног младића. Уживате, постоје тренуци када се смејете и када сте веома заинтересовани за филм. Али када се све заврши видите да Пенелопе и Хавиер не могу да живе једно са другим, али, не ни да живе заједно. Једно другоме представљају мучење. Скарлет Јохансон зна шта не жели а не зна шта жели и вероватно никада неће сазнати. Кроз живот и везе иде говорећи себи: "Ово ће ми донети неку врсту испуњења". Временом, оно бледи, јер се осећа незадовољно. Она мисли да је проблем у вези, а заправо је проблем у њој и тај

проблем погађа сваку њену везу. Ребека би желела неку врсту егзотичне везе са Хавијером, али је преплашена. Њен брак неће бити најгори на свету, али неће бити ни блистав. Тако да у целини, мислим да је ово један веома песимистичан филм.

Једном сте рекли да кад завршите са снимањем филма, завршили сте са филмом за сва времена. Зар Вам не представља задовољство да их поново погледате, као неки

*стари албум са фотографијама,
само да се сетите где сте били у
одређено време?*

То је задовољство које себи
ускраћујем, јер се тако
осећаш носталгичним, а
мислим да то није добро за
мене. Не волим да призивам
сећања, на мојим зидовима
се не налазе фотографије на
којима сам ја са глумцима са
којима сам сарађивао. Моја
кућа у Њујорку изгледа као
сасвим обичан дом и нико не

би рекао да се бавим
филмом. Постоје многе замке
у које можеш да упаднеш а
присећања су свакако једна
од њих.